

عنوان مقاله:

الگوی بیماری سل در کشور جمهوری اسلامی ایران- مطالعه مقطعی

محل انتشار:

بیستمین کنگره پژوهشی سالیانه دانشجویان علوم پزشکی کشور (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسندگان:

عادل دوستی - دانشگاه علوم پزشکی سنج، کردستان، ایران

ابراهیم قادری - علوم پزشکی سنج- مرکز تحقیقاتی عوامل اجتماعی موثر بر سلامت، کردستان، ایران

مهشید ناصحی - اداره کنترل سل و جذام وزارت بهداشت

قباد مرادی - علوم پزشکی سنج- مرکز تحقیقاتی عوامل اجتماعی موثر بر سلامت، کردستان، ایران

خلاصه مقاله:

سابقه و هدف: اطلاع از ویژگی های بیماری در جامعه و خصوصیات افراد درگیر بیماری و وضعیت کشور در مقایسه با اهداف تعیین شده برای حذف سل طبق استراتژی WHO می تواند در جهت مداخلات و برنامه ریزی و اصلاح برنامه های فعلی و مشخص شدن نقاط قوت مورد استفاده قرار گیرد. موارد و روشها: این مطالعه به صورت مقطعی و بر اساس داده های بیماران ثبت شده کشور در طول سال 1395 کل کشور بر اساس دستورالعمل کشوری بیماری سل در پورتال وزارتی انجام گرفته است. بعد از دریافت داده ها و پاکسازی موارد تشخیص اشتباه از داده ها حذف گردید و شکست و موفقیت درمان در مواردی که پیامد درمان مشخص گردیده بود بررسی شد. برای مخرج کسر بروز از داده های سرشماری سال 1395 کشور استفاده شد. برای تحلیل داده ها از نرم افزار Arc gis 10.1 استفاده گردید. یافته ها: از کل بیماران 87% آماری کای دو و فیشر و... استفاده شد. برای تهیه نقشه GIS از نرم افزار Arc gis 10.1 استفاده گردید. یافته ها: از کل بیماران 87% بیماران با ملیت ایرانی و 12% ملیت افغانی و 1% از سایر کشورها بودند؛ از 9463 مورد تعداد (46%) 4353 موارد زن و (54%) 5110 مورد مرد بودند. بروز بیماری سل 11.42 در 100 هزار جمعیت بود و 72.35% بیماران سل ریوی و 27.65% از نوع خارج ریوی بود. کل بیماران ثبت شده شامل 92.8% موارد مورد جدید بیماری 3.2% موارد عود و 3.6% موارد سایر بود. 63.3% بیماران توسط شبکه های بهداشت و واحدهای تابعه و 36.7% موارد توسط مطب های خصوصی، خودمعرف، تامین اجتماعی ارجاع گردیده اند. در استان گلستان با 35.91 در 100 هزار بالاترین بروز در استان چهارمحال بختیاری با 3.06 در 100 هزار جمعیت کمترین بروز مشاهده شد. شکست درمان در موارد سل ریوی اسامیر مثبت 3.6% و در کل موارد 2.34% مشاهده شد. بیشترین مقاومت دارویی مربوط به ایزونیاژید و 9.98 درصد موارد بررسی شده بود. نسبت افراد بررسی شده در تماس با بیمار اسامیر مثبت نسبتا مطلوب است ولی نسبت افرادی که درمان پیشگیری را کامل دریافت کرده اند در بزرگسالان 62.23% است. موفقیت درمان در بین دو جنس دارای تفاوت معنی دار آماری بود ($p < 0.01$) همچنین در مقایسه بین بیماران HIV مثبت با افراد سالم و دارای وضعیت نامشخص تفاوت معنی دار آماری وجود داشت ($p = 0.01$) در سایر موارد اعم از سکونت و تاهل و ... تفاوت معنی داری مشاهده نشد. نتیجه گیری: با وجود موفقیت های چشمگیر در مبارزه با بیماری سل هنوز بروز بیماری در کشور روند کاهشی مناسبی ندارد. مشکلات مربوط به مهاجرین افغان در گسترش بیماری به مناطق دیگر کشور و عدم همکاری در درمان و... وجود دارد. کم بودن موارد بیماریابی از مراکز دولتی به نسبت گستردگی آن نیاز به آموزش و بازآموزی کادر شاغل در این بخش را میسرساند. تعداد کم موارد نمونه های بررسی شده از نظر مقاومت به آنتی بیوتیکها به دلیل محدود بودن امکانات آزمایشگاهی هم از موارد نیازمند توجه است.

کلمات کلیدی:

الگوی سل - ایران - بهداشت عمومی - اپیدمیولوژی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

